Ч. 35. Чернівці, середа дня 23. марта (5. цвітня) 1905 р. Ричник XXI.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і неділї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертае ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:

на цїлий рік	20 К.	— с.
„ пів року	10 „	— „
„ чверть року	5 „	— „
„ місяць	1 „	70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Іменованя в буковиньскій православній консисториї.

Цїсарским рішенем з дня 27. марта с. р. іменовані совітник Мирон Калїнеску вікарієм, парох Мелетій Галїп совітником консисторским, а катехит Калїстрат Кока протопапою катедральної церкви. Отсе добуток півтретялїтної борби в православній церкві. Неусипним заходам наших послів удало ся помимо завзятих затїй румунїзаторско-кацапскої клїки, яка має своїх покровителїв в самій консисториї, здобути знов одно місце в консисториї для сьвященика-Русина, яке заняв о. Галїп, сьвідомий і щирий Русин, від якого надіє ся православний руский нарід, що він обставати ме все і всюди сьміло і рішучо за правами Русинів у православній церкві на Буковинї і нїколи не згодить ся на нїяку кривду. В сїм сильнім переконаню витають православні Русини на Буковинї сердешно нового заступника прав руского народа в православній церкві на Буковинї. Православні Русини сьвідомі незвичайно трудної задачі, яка жде єго, сьвідомі того, що неодні єго заходи остануть даремні супроти ворожої Русинам більшости консисториї, тому й не надїють ся великих успіхів із сеї номінациї, але надїють ся і мають право жадати того, щоби новий совітник-Русин не занедбав нї одної нагоди піднести свій голос в консисториї за правами і проти кождої кривди православних Русинів на Буковинї, маючи все перед очима, що за ним стоїть православний руский нарід, котрий чим раз то більше приходить до сьвідомости своїх прав у православній церкві і що-раз голоснїйше і сильнїйше упоминати ся буде за них.

А як-раз сї послїдні іменованя мусять бути для православних Русинів новим товчком до дальшої ще завзятїйшої борби проти ворогів свого народу, що все ще мають в консисториї верх, ба в наслїдок отсих іменовань ще й скріпили ся. Бо хоч і входить до консисториї один совітник-Русин, то ворогам руского народу прибула подвійна сила, одна через вивисшенє такого Калїнескула, а друга через іменованє Коки, котрий доси ішов все з ворогами руского народу рука в руку. Зваживши ще, що навіть із трох совітників-Русинів о. Ганїцкий є слїпим орудием кацапів, а послушником румунїзаторів, то кождому стане ясно, що від такої консисториї під проводом такого митрополита, як Репта, православний руский нарід не має надїяти ся нїякої ласки, а що здобуде, як і сего разу, тільки те, що собі силою возьме. Оттому то лагодити ся православному народови до нової ще завзятїйшої борби проти своїх духовних кривдників і не попускати їм, аж доки не вибореn собі приналежних, рівних прав. Отже борба, невсипуща завзята борба зі всїх наших сил супроти пануючої, ворожої народови рускому системи в православній церкві на Буковинї, отсе наша відповідь на послїдні іменованя в консисториї черновецкій, се гасло кождого сьвідомого і щирого православного Русина-патріота на Буковинї. Борба і ще раз борба аж до остаточного успіху, до нашої рівноправности, яка належить ся рускому народови після Божих і людских законів.

Полїтичний перегляд.

Австрия. На інтерпеляцию посла Скедля в справі сучавского ґарнїзону відповів мінїстер оборони краєвої, що перенесенє віддїлів ляндвериї до Сучави, Радовець і Серету є тепер задля браку відповідних віддїлів не можливе. Також не мож говорити про перенесенє до тих місцевостий иньшого війска, як се вияснило мінїстерство війни. Однак мінїстер заявив, що на се, що Сучава поносить втрати на опорожнених касарнях ляндверских зверне ся увагу при нарадах в справі відшкодованя, котрі будуть укінчені вже незабаром. — Нинї вела ся в парляментї дальша дебата над законом про районованє бураків.

Угорщина. Сподїване розвязанє кризи угорскої, яке ми представили в послїднім числї нездійснило ся. Плян розвязаня кризи запропонований короною і вже принятий Кошутом та Андрашім, що виділи в нїм „промінь надії“ на утворенє з опозициї кабінету — розбив ся в суботу на засїданю еґзекутивного комітету полученої опозициї, де єго відкинено 10 голосами проти 7 і Кошутови та Андрашіму зроблено певні докори, що они в своїх обіцянках і ревеляциях роблених в імени опозициї зайшли задалеко і переступили порученний їм круг дїланя. В виду сего прикрого інциденту Кошут по вияснених забрав ся пригноблений сейчас із засїданя, не ждучи кінця обрад, з чого лїберали виворожують роздвоєнє в полученій опозициї. Тимчасом цїсар візвав в понедїлок мін. Пітрайха знов до Будапешту, а по єго конференциї з Люкачом та Тішою, покликав на авдиєнцию ґр. Андрашіго, котрий був по подїях в комітетї опозициї остро запротестував проти поголоски, немов він готов підняти ся утвореня кабінету — і представив єму новий плян компромісу та просив єго зараз порозуміти ся з опозициєю, що Андраші і сповнив, але комітет еґзекут. опозициї відкинув і сей плян, в виду чого сподїють ся, що корона заперестане переговорів з опозициєю і возьме ся острих средств — розвяже парлямент і розпише нові вибори. — Цїсар вертає завтра вечером із Будапешту до Відня.

Росия. Під обради комітету мінїстрів поступили, як телеґрафують до Кіев. Откл. із Петербурга петициї в справі введеня земств по полуднево-західних провінциях і що для нас превеликої ваги **в справі допущеня україньскої мови при викладах по деяких школах.** Близших подробиць про се не знаємо, можна тільки припускати, що се булоб наслїдком звісної петициї полтавского земства. — Крім сего радив комітет мінїстрів над академічними заведенями. Рішено розпочати науку з осенею, а колиб і тодї поновили ся студентскі розрухи, то студентів будуть релеґувати, а професорів звільнять із урядів. Дня 22. марта радив ком. мін. над реформою православної церкви, до чого дав ініцияттиву митроп. Антоній, домагаючись установленя патріярхату, який істнував в XVI. і XVII. ст. Побідоносцев запротестував проти того, щоб над сим радив комітет мінїстрів. В сїй

Українська вистава образів, різьб та плахт у Львові.

(Вражіня, спостереженя, уваги).

II.

Що йно тепер перейду до подробиць — і то найважнїйших.

Найбільше образів виставив добре знаний нам артист Іван Труш. Побіч великого числа дрібних розміром, але незвичайно гарних, субтельних і богатих змістом образочків — є там кілька більших праць. Ріжнородність велика. Там грядка цьвітів пишає ся розкішно в повнім осьвітленю сонця, здаєть ся, що цїла радує ся лїтом і всьміхає ся і принаджує і каже: „диви, як тут гарно!“ А там — самітна сосна „одинока“, спокійна, тиха, задумана дуже глядить сумно на червоні маки. Між тими дрібничками красують ся гарні кримські картини — отже „Ай Петрі“, „Чатирдаґ“, „Байчисарай“, „З кримського берега“ і т. д. Артист руководив ся в виборі тим змістом сонетів Міцкевича, але сї пейсажики заслугують на пильну увагу не лише, як ілюстрациї „Сонетів“. З більших праць Труша зазначити передовсїм треба дві, незвичайно цїнні, а іменно „Захід сонця“ та портрет п. А. Т. Тут красуєть ся справдї великий талант, незвичайне опанованє технїки малярської, а субтельність в відчуваню і передаваню вражінь („Захід сонця“) доходить до кульмінацийної точки. Що-ж се таке сей „Захід сонця“ спитаєте? Ано нїчо, звичайний захід сонця, нич більше... Довга алея дерев, зелені гилля одних пнів вяжуть ся мов дах з гиллями других — а на кінци алеї заходяче сонце. Така незмірно буденна річ, а стільки краси в нїй, тільки чудесної краси і поезиї. Річ цїла трактована без таних ефектів разячих, — проста, щира, поетична. Портрет панї А. Т. — се знов сьвідоцтво значного поступу в порівнаню з давнїйшими портретами Труша. Се справдї жива людина перед нами і артист знаменито передає нам її характер не лиш в чертах, але і в психіцї. Всьо, що виставив Труш, се річи повного, сьвідомого, доспілого таланту. Прикмети і характер дїяльности сього артиста знані суспільности нашій досить добре і се звільняє мене на тому місци від подаваня дальших моїх вражінь і уваг.

Фотий Красицький — се у нас homo novus. Від разу однак дав себе дуже добре пізнати. Його пейсажі, жанрові картини та портрети приневолюють бачити в авторі справдїшнього артиста, що поважно і уміло веде свою працю. Між портретами висуваєть ся на перший плян портрет Лесї Українки. Краска, тон портрету і особа писательки творять добру, гарну і незвичайно годячу ся з характером портретованої особи — цїлість. Найбільшим заінтересованєм тїшив ся (так менї здавало ся) образ: „Гість з Запорожа“. Вернув отсе між своїх козак нестарий і привіз всякі дарунки. Спроваджують тих, що для них вони призначені. Молодший, несьміливий, немало стурбований тим всїм хлопчина і більш сьміла, кокетливо всьміхаюча ся, старша від хлопця дївчинка — змальовані дуже гарно.

Богато спільних чертів з Красицьким має і другий Українець: Макушенко Іван. (У першого більш поезиї, у другого видний нахил до реалїзму).

Між иньшими „новими людьми“ передовсїм треба згадати про Жука і Бойчука. Перший з України, другий з Галичини; оба недавні студенти краківської академії штук красних, оба молоді, оба незвичайно талановиті. Жук дав себе пізнати, як незвичайно стильовий орнаментист-декоратор, цїкавий портретист та поважний імпресионїст, настроєвий маляр-поет. Поки що видно в ньому аж надто добре великий, невільничий майже вплив ґенїяльного, незвичайно ориґінального польського маляра Виспяньского. Жук — се улюблений його ученик і нинї годї відмежити в творах Жука те, що належить до вчителя, від того, що є власністю його обожателя-студента. На всякий спосіб лише дуже талановита людина могла щасливо вийти із проби послугуваня ся такою ориґінальною манерою, як Виспяньского. Нїчо лекшого, як зломити карк в такім випадку. Жук вийшов побідно! Вже нинї стоїть він не за Виспяньским, але побіч него. І так, хоч ми в настроєвій, на причуд гарній композициї „Смуток“ (старець побіч сумної, пригнобленої, покірної, дївчини) — знаменито добачуємо манєру В-ого в загальнім трактованю річи, хоч сей старець і нагадує нам подібні лиця із знаних образів Мальчевського, — то все-ж таки поза тими формальними спостереженями лишаєть ся нам глубоке вражінє, щире почутє безмежного смутку, жалю і недолї. Неможливо перейти побіч того образу без зверненя уваги, без зворушеня. Я певний, що Жук перетравить всї впливи, скине невільничі налетїлости (вони є в нього не лише в образах; видний вплив Виспяньского і в його нїде досї непечатаних поезиях), — стане до решти собою і обдарує нас не одним ще великим, гідним свого таланту твором.

(Далї буде).

справі компетенцию може мати тільки — Синод. За царскою згодою виведено справу дїйсно перед св. Синод, одначе Побідоносцеві рахунки, щоб вбити справу завели, бо св. Синод помимо его опонованя ухвалив вернути до давної форми церковного правлїня і рішив просити царя, щоб скликав собор для вибору патріярха.

Число Українців у Росиї.

Звісний український статистик М. Русов поміщуе в послїднім випуску „R. Revue“ отсю статю:

Вислїди найновійшої конскрипциї в Росиї до сеї пори замкнені в архівах, тому то й тяжко подати докладнїйше скількість Українців, що живуть у великій Славяньскій державі. Показало ся, що в деяких державах пануючі верстви уміють на свою користь обертати числа конскрипцийні та перекручувати їх, так, як їм того треба. А ще до того в Росиї, де по школах та урядах пануе офіцияльна росийска мова, зачисляють усїх людий, що стоять у яких небудь відносинах до держави, (урядники, слуги державні, солдати, ученики, студенти) до „ґаварячих па русски“. Але коли вже не вважати урядових статистичних дат найвисшою інстанциею, то все таки треба їх признати одиноким мірилом в тій справі і треба з ними числити ся.

Перед нами лежать офіцияльні дати про число Українців у Росиї з р. 1897. і про процентове збільшене Українців після одноднееої статистики з р. 1897. Таким чином ми можемо подати докладно, кілько Українців мешкае в 20 ґуберніях і виказати процент їх в порівнаню з иньшими народами. Після офіцияльних дат число Українців у Росиї виносило-б що найменьше 26,245.301 люда. У мішаних ґуберніях мешкають побіч Українців иньші народи як: Вірмени, Ґрузини, Татари, Жиди, Росияни, Поляки і т. д.

Треба ще замітити, що сїльске населене по тих ґуберніях наскрізь українське; лиш міста мають мішану людність. Та й в тих ґуберніях, де Українці в меньшости, мешкають вони рідко по розкиданих оселях, але по більшій части у компактній масї; нераз цїлі повіти мають чисто українське населене. Річ у тім, що поділ на ґубернії робили в Росиї не на основі історичних традиций, але зовсїм довільно. І так мешкае після статистики з 1897. р.

В ґубернії:	% населеня	Число
Полтавській — —	93·—	2,583.133
Чернигівській — —	85·6	2,000.000
Подільській — —	80·9	2,442.819
Харківській — —	80·6	2,009.411
Київській — — —	79·2	2,819.145
Волинський — —	70·1	2,095.579
Катеринославській —	68·9	1,456.369
Херсонській — —	53·5	1,462.039
Кубанській — —	60·—	1,321.000
Таврийській — —	42·2	611.121
Вороніжській — —	36·2	915.883
Донській области —	28·11	719.655
Гродненській — —	22·6	362.526
Курській — — —	22·3	527.778
Ставропільскій — —	20·—	479.000
Бесарабській — —	19·7	379.698
Люблинській — —	16·9	196.476
Сїдлецькій — — —	13·9	107.785
Астраханській — —	13·3	133.115
Самарській — —	4·3	11 .301
Саратівській — —	6·2	149.891
Терській — — —	4·5	42.036
Оренбурській — —	2·6	41.541
		22,975.301
Польща і Центральна Росия — — — —		400.000
Прибуток від 1897 до 1904 1½% — —		2.870.000
		26,245.301

Треба замітити, що історик Грушевський начисляе у „Очеркахъ исторіи украинскаго народа — Петербург 1903“ Українців на 34 міліони, а чеський учений Нідерле подае їх число на 32 міліони. Дати сих учених, що основують ся на неофіцияльних жерелах, відповідають далеко більше дїйсному станови річи.

Монастирі в Ішпанії.

Після переведеної в р. 1901 урядової статистики виходить, що в Ішпанії було в тім роцї 40.030 монахинь і 10.630 монахів разом 50.660. Однак вже урядово додано до сеї статистики, що в тім роцї 382 монастирів жіночих, а 88 мужеских не зголосило ся до конскрипциї. Коли нунцій папи скаржив ся на правительство, що оно робить се обчислене, то тодїшне лїберальне правительство просто відповіло, що оно боїть ся небезпеченьства для краю ізза величезного числа монахів і монахинь примандровуючих з Франциї, бо се може викликати антиклерикальні розрухи.

Від 1901 р. число прибуваючих з Франциї монахів, з причини ухваленого там закону проти конґреґаций, значно зросло і нинї всї урожайні місцевости і богаті міста, покрили ся монастирями, що в останних лїтах ростуть мов гриби по дощи. За те не здибleш тих інституций на убогих кастилійских степах, в бідних околицях Андалюзиї та в голодуючій Ґалїциї.

Конґреґациї сї опанували в Ішпанії не тільки школу і навчане, маючи в своїх руках майже всї висші і нисші школи народні, але і найбільші предприемства та інтереси, як „Банк ішпаньский“, „Трансатлянтийске мореплавске товариство“, монополь тютюну, желїзниці північні і збивають страшні маетки, скуповуючи землю і займаючи в свої руки що-раз більше промисл та торговлю. (Найдете там кофейнї, готелї, клїнїки, аптики, фабрики лїкерів найдосконалїйших, друкарнї монастирскі, а в Барцельонї навіть заняте акушерок перейшло в руки певного ордену монахинь). У всїх тих напрямах працї роблять тамошні монахи велику конкуренцию сьвітскому населеню, бо они не платять податків і мають робітника майже безплатного в вихованках та людях, котрими они „опікують“ ся.

В виду того всего не диво, що Ішпанія — се вітчина нужди, край анархії і анальфабетизму; ²/₃ людности не вміе нї читати нї писати.

Ми бачимо дальше, що Ішпанія се справдї клясичний край, котрого история доказуе дуже виразно, що розвій і збільшене числа монахів в тім краю всегда спроваджувало на край убуток в прирості людности і упадок добробуту у краю, а на відворот ограничене, або і прогнане монахів головно Єзуїтів мало за собою в наслїдках піднесене і епоху економічного та морального розцьвіту краю.

Такі думки снуе дописуватель „Die Zeit“ з нагоди недавної книжки мадридского журналїста Мороте під заголовком: „Los Frailes en Espana“ („Монахи в Ішпанії“).

Із черн. Філїї тов. „Руска Школа“.

Дня 12. марта с. р. відбули ся в „Народнім Домі“ в Чернівцях загальні збори черновецкої філїї товариства „Руска Школа“. З жалем приходить ся зазначити, що на збори прибуло всего-навсего 19 (девятьнацять) членів-учителїв, — учительки навіть не показались! Сумний се факт, а сумнїйший тим, що нїчим неоправданий; бо хотяй в нашім повітї по руских школах завдяки радї шкільній повітовій дуже богато неруских учителїв, то все таки найде ся Русинів-учителїв(льок) понад 19... Винна тут лише рутеньска байдужність, — просте недбальство, лїнивство і більше дбане про особисті інтереси,як про справу публичну, се одинока причина, що переважна часть наших учителїв не вступае в члени сего товариства, а будучи членами, не являе ся навіть раз на рік на загальні збори. Тож і зовсїм оправданим був докір голови тов. Дарія Пігуляка, котрий, отвираючи збори, зазначив ту недбалість учителїв Русинів про добро власне і добро загальне, яке випливае із дїяльности товариства „Руска Школа“ — бо згадане товариство стоїть не лише на сторожи інтересів нашого шкільництва, але заступае також станові справи учительства; — нїхто иньший, лише черновецка філїя товариства „Руска Школа“ причинила ся до поваленя § 43.! — Вправдї, того року філїя не виказала ширшої і значнїйшої дїяльности, бо торічні вибори забрали богато часу, але все таки в порівнаню до иньших, філїя наша виказала за той рік досить значну дїяльність. Ширше справоздане з дїяльности філїї за рік 1904 здав писар товариства тов. Волод. Романовский, з якого виймаемо ось що: Філїя відсьвяткувала дня 14. липня 1904 р. величавим концертом 30-лїтну річницю лїтературної дїяльности д-ра Івана Франка, розписала конкурс на 3 оповіданя, виготовила просьбу до повітової Ради шкільної в справі уряджуваня повітових конференций найдальше в місяци маю або червни і в справі переданя тем для референтів найдальше в місяци лютім. Філїя внесла до сойму петицию в справі виплачуваня павшалїїв урядом податковим (що й полагоджено), а в кінци видавала она „Крейцарову бібліотеку“ для шкільної молодїжи. — Справоздане касове здавав тов. Николай Топущак. Приходи філїї малі, бо члени залягають з вкладками, е такі, що вже 4 роки нїчо не платять. Чистого доходу було 11·88 кор. Помимо малих засобів грошевих філїя удїлила одноразову запомогу „Селяньскій бурсї“ в квоті 20 кор., а „Дївочій шляхоцкій бурсї“ 10 кор. — Т. Карбулицкий здавав справоздане із видаваня „Крейцарової бібліотеки“. Він старав ся передовсїм видавати книжочки дешеві, при тім цїкавого і штучного змісту. Очевидно лише се причинило ся, що книжочки розійшли ся поміж дїтворою в великім числї. Видано звиш 30.000 примірників і майже всї розійшли ся. Справоздавець ставить внесене, щоб в будучности задержати ті самі прикмети „Крейцарової бібліотеки“: інтересний зміст і дешевість, бо лише они причинять ся, що „Крейц. бібл.“ відповість вповні своїй цїли. — Т. Ілюк Іля витае радісно знаменитий стан „Крейц. бібл.“ одначе ставить внесене, щоб для успішнїйшого розвитку „Крейц. бібл.“ вибрати редакцийний комітет із трех людий, що велоб се видавництво. Принято і вибрано до него тт. І. Ілюка, Д. Пігуляка і І. Синюка. — Відтак забирае слово делеґат центрального товариства „Руска Школа“ п. проф. А. Клим, а піднїсши передовсїм вагу ви-

Дмитро Макогон.

Убійниця.

Сидїв та машинально курив папіроску. Клуби диму вилїтали з його уст, кружили над головою, взносили ся високо і опадали мішаючись із собою мов, його мрії.

І він вдивляв ся в сїрі клуби диму і здавалось, його блудні очі розмовляли з сими сїрими туманами. А тумани кружили, бавились з собою, і цїлували його, тихисенько цїлували свого творця.

Ясне сонїчко, перепливало невеличку гору, стало над задуманим лїсом та кинуло вязку золотистого проміня в віконце і осьвітило блїде його лице.

Стрепенула ся душа, сильнїйше забило ся серце. Він глянув на золотисті проміні, що так сяють так і блищать, усьміхаючись до нього.

Думки його буяли мов ті метелики весняні, одні других доганяли, колихались, наче цьвітки дрібненькі від подуву тихенького вітру. Інколи розходились по иньших сторонах, інколи вязались мішаючись з собою разом, творячи дивний й нескінчений хаос.

Він дав волю своїм думам-дїтям.

А сонїчко що раз то більше пригрівало, підносилось все висше та висше, та кидало свої тепленькі проміня усїмусюдам.

„Весна буде!“ — загомонїв хтось біля його віконця. Він глянув на сьвіт, а душа його потвердила правду сих слів. Тріснули кайдани, що досї держали в оковах нашу землицю, в білім простиралї робили ся що раз більші чорні дїри, і ось-ось і білесенький килим уляже сонїшним проміням, розплине ся мов сонна мара. Тяжко приходило ся килимови розставать ся із землею, а ще тяжше з своїм панованем. І полились сльози, рісні сльози...

Весна буде! Сумний лїсок повеселїшав, та з леготом тепленьким почав сьпівати весняну вже пісню.

Вся природа усьміхнула ся до сонця, до надходячої весни. І він усьміхнув ся. Але його усьміх якийсь іронїчний, з'їдливий і дивний. Так сьміятись він спершу не вмів, сего навчили його люди, ті люди, що тепер радїють весною, тїшать ся нею — а він... проклинае весну не хоче еї.

Він рад-би дивитись, як природа стогне під оковами сильного, завзятущого морозу, він радби слухати прошибаючого вітру, волїв-би сині, снїгові хмари, як сї золотисті проміня.

Ах ся весна! Як він еї не любить! І за віщо? За віщо ненавидить еї?! Він силкуесь на се відповісти, збирае свої розсїяні думи, глядить в хаос своїх мрій — та годї.

Годї зібрать свої думи, що мов ті соколята розлетїлись в просторі, гнані буйним вітром, наче хмари по синьому небосклонї.

Розлетїлись, розплились його квіти-дїти.

Нїчо не вгадае само бідне серце, безсильна душа його. Він схилив ся перед своею судьбою, і вже об нїчім не думав. Здавалось, він вже на все обоятний.

Блудні його очи бігали по ріжних предметах, та нїде не могли довше затримати ся.

Якась загадочна сила всегда їх відпихала, і вони послушні летїли все дальше і дальше...

В тім уста його склали ся знов до якогось іронїчного усьміху і він усьміхнув ся.

З чого? Чому?

Немічна душа його зродила нову думку, таку молоденьку і сьвіжу таку принадну. І думка ся, блиснувши своею нїжностию, легесенько поплила далеко в країну щастя і любови.

Покинула свої сестри і полетїла сама-самісінька в країну, давнїйш любу для нього, осьпівану, звеличану, а тепер забуту і зненавиджену.

Поплило, полетїло наймолодше дитя його душі.

Він сам остав ся, забутий людьми, забутий своїми почуванями.

— — — — — — — — —

Радо пригорнула еї душа, а серце мовби оживало. І гадав дальше. А жаданем тим ворушились завмерлі нерви, будилось якесь нїжне чувство.

Він перший раз зійшов ся з нью несьміливий, мовчаливий сїльский хлопчина. Він перший раз глянув еї в очі, в ті очі зірниці, так як він сїльскої дївчини, тихої, наївної. Він вперве стискав еї дрібненьку ручку. Він вперве чув ся щасливим дивлячись на неї.

Він покохав еї першим святим коханем.. А кохане се заволодїло ним пристрасно і він охотно піддавав ся йому ошомлений мріями.

За ним нїчого не бачив і не хтїв бачити. За ним нїчого не знав і не хтїв знати. Те знав, що любив еї і вірив в еї любов. Вона для нього була богинею, надїею, щастем, була ангеликом сьвятим. Про неї тілько мрів і снив снами.

Кохане зіркою незнаного щастя і вдоволеня сияло йому і душа його піднїмала ся високо, летїла із зіркою в ідейні краї, а в слїд за нею тихими рядками ступали нїжні чувства його серця.

Він кохав і чув ся щасливим.

Та не богато днїв утекло, не богато води уплило у синее море — а щасте його змінилось. Тривожно очікуе їх, чейже ще раз повернуть, пригадають йому минуле, відкриють правду, вияснять еї.

І вони вертали, повертали після давнини. Бідолашна душа наповнялась ними і велїла йому гадати. Послушний гадав. Згадав за свої молоді лїта, коли простоволосим й розхрістаним бігав-уганяв за метеликами і був щасливий. Щасливий, як ті метелики.

даваня „Крейц. бібл.“, веденої т. Карбуліцким завзиває філію, щоб на будуче і в иньших напрямах більше працювала і розвивала ся на користь і славу руского народу і руского шкільництва. По сім розвинула ся горяча дискусия, а відтак приступлено до вільних внесень. Т. Корниляк представляє сумні і невідрадні відносини в кучурівских школах і ставить внесене, щоб філїя „Рускої Школи“ виготовила в сїй справі петицию впрост до ц. к. Ради шкільної краєвої. До Ради шкільної повітової нема чого звертатись, бо она сама як раз тут найбільше завинила, єї шеф ц. к. інспектор Жанковский для успішної румунїзациї припоручив устно учити румуньскої мови вже в першій клясї, (що противить ся навіть законам шкільним!) Внесене принято, але припоручено, самим кучурівским учителям Русинам, щоб вони заняли ся перше сею справою, а як се не поможе, то аж тодї філїя „Рускої Школи“ поччинить відповідні кроки. Т. Влад ставить внесене, щоб установити двох учителїв, котрі стояли би кождого 1-го при касї уряду податкового і відбирали від членів вкладку і то частками. Се внесене принято і припоручено одному з товаришів збирати членьскі вкладки при касї податкового уряду в Садаґурі, а другому в Чернівцях. Вибору нового Видїлу не подаємо, бо про него була вже звістка в „Буковинї“.

Волод. Корниляк.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 4. цьвітня 1905.

Знаменне оголошене. Кажуть, що положене народного вчителя вказує на висоту культурного уровеня певної країни. Колиж воно так, то „дбайливість“ самодержавної Росиї про народне шкільництво не треба красше схарактеризувати, як тим, що ось росийска часопись „Русь“ помістила сими днями оповістку одного учителя, який по девятнайцяти лїтах бездоганної служби шукає місця льокая або придверника“, бо не має з чого із родиною вижити, тому, що на його школу від довгого часу не асиґвує нїхто й копійки. По 19-ти лїтах шукає голодуючий учитель бодай місця льокая. Справдї страшно за чоловіка — прийде ся викликнути за „Кіев. Откл.“ Для повноти образу згадаймо ще, що в Росиї припадає одна школа пересїчно хочби й найгіршого роду ледви на 1600 мешканців що видатки мінїстерства просьвіти фіґурують у державнім буджетї на самім сїрім кінци і то з сумою прямо поражаючо дрібною в прирівнаню до иньших видатків державних.

Резиґнация бурмістра бар. Кохановского. Довголїтний бурмістр м. Чернівців А. бр. Кохановский передав на руки віцебурмістра Райса резиґнацийну заяву із дотеперішного становища мійского посадника із за свого преклонного віку. Нинї предложить сю заяву іменем маґістрату до відома радних віцеб. др. Райс. Уряд радного міста бар. Кохановский задержує і візьме навіть удїл у виборах свого заступника, що відбудуть ся найдальше д. 11. цьвітня с. р. Кандидатами на сю гідність являть ся віцеб. др. Райс, а з другої сторони знова бар. Хірт, якого раді би бачити на урядї посадника християньскі Нїмцї.

Незвичайні дарунки дістав в Мароко цїсар Вільгельм II. Именно султан дарував єму 6 берберийских оґерів, а місто Танжер 30 биків і 50 найкрасших баранів. В виду сего замічає „Arbeiter Zeitung“ жартовливо: „Єсли Вільгельм тілько часто буде відвиджувати африканьских султанів, то нарід нїмецкий не буде потребував журити ся довозом худоби. Бо котрийсь иньший султан, припустім зі Занзібару, не лишить ся по заду і подарує нїмецкому цїсареви підчас візити 100 биків і 300 баранів, а якийсь третий султан піднесе те число в десятеро. Нїмеччина буде мусїла побудовати нові кораблї, щоби спроваджувати живі дарунки. І в нїмецкій державі Вільгельма стане таньше мясо.“

Угорскі підроблювачі гроший засуджені в Америцї. З кінцем марта с. р. відбув ся в Клевляндї процес І. Керковіца, М. Омерца, І. Горвата та ще одного їх спільника, підданих австрийских, походячих з Угорщини, за підроблюване фальшивих австрийских банкнотів 20 коронових. При розправі був присутний австро-угорский конзуль. По доказаню вини засудив суд присяжних І. Керковіца на 2 лїта вязниції і на 2500 кор. кари, а Омерца і Горвата кождого з осібна на 18 місяців вязниції і 500 кор. кари. Що до четвертого їх спільника, то єго увільнено, бо не прийшло до згоди між присяжними що до висоти єго кари, а американьске право обвинуваченого в такім случаю увільняє від кари.

Годї вимовити. Недавно виринула в Валїї із приводу якогось процесу оселя із справдї незвичайною назвою. Валїйскі назви мали в Анґлїї вже з давна свою питому славу, бо були незвичайно довгі, так що годї було їх вимовити навіть родовитому анґлїйцеви. Назване сеї оселї перевисшає своєю довготою все, що можна собі в тім родї придумати. В тім процесї уживали адвокати для єї означеня слова „Llanfair“, а як судия, що знав добре Валїю спитав про дійсну назву тої місцевости, то єму написано отсе слово: „Lianfaivpiollgwyngyllgogerychwyrndrowolltysiliogogoach“. Місцевість ся звісна у Валїї ще й під назвою „The Englishmann's jawbreaker“ то значить, що Анґлїєць, який вимовить се слово, ломить на нїм свою щоку.

Лявіни і звалища землї. Як доносять із Зальцбурґа скотила ся коло Ґастейну лявіна і друлила також високу скалу, засипуючи собою цїсарску дорогу на 120 метрів, та ушкоджуючи міст желїзничий і привалюючи одну кузьню та маґазин. Сейчас розпочато працї над відграбанем. Жертв у людях нема.

Землетрясене навістило тими днями місцевости в околици Степнах-Ірднїнґ. Повторило ся оно два рази і тревало за кождим разом 60—80 секунд. Землетрясене було так сильне, що в домах потріскали вікна і повискакували з завіс двері. Богато домів зарисовало ся, а образи та иньші річи, що висїли на стїнах, попадали. Серед населеня панїка.

Ошуканець. Недавно зник з Відня ошуканець, що подавав себе за книгаря Кароля Альбрехта; він надув п. А. Б. на 1500 кор., обіцюючи з нею женити ся. Гроші сї видурив він від легковірної нареченої під претекстом, що потребує їх на кавцию, аби дістати місце в великім маґазинї товарів. Одержавши гроші, пішов складати сю кавцию, тай пропав. Доперва другого дня дістала зведена наречена лист і ключі від каси та довідала ся, що перестала бути нареченою. Розуміє ся, що за нареченим почала шукати віденьска полїция.

Оповістки і іменованя:

Особисті вісти. Краєвий маршалок бар. Юрій Василько, повернувши із своєї египетскої подорожі, прибув вчера до Чернівців і обнимає нинї провід краєвого видїлу, який досї вів віцемаршалок др. Ст. Смаль-Стоцкий. — Із Відня повернули посли др. Ф. Лупу і др. Штравхер. — Директор краєв. шпиталю сов. др. Володимир Филипович і надкомісар будівничий д. Харват повернули із наукової подорожи в справі будівництва шпитального.

Шевченківский концерт в Чернівцях. В XLIV. роковини смерти Тараса Шевченка відбудуть ся заходом товариства „Бук. Боян“ дня 9. цьвітня с. р. в великій салї музичного товариства величавий концерт при співучасти п. Гедди Бухер і повної орхестри 41. п. п. із ось якою програмою: 1. Вступне слово д-ра Осипа Маковея. 2. Лисенко: Гей не дивуйтесь добрії люди — мужеский хор „Бук. Бояна“ в супроводї орхестри. 3. Деклямация п-и Жураківскої. 4. Вербицкий Михайло: Симфонїя G-dur — виконає орхестра 41. п. п. 5. Шевченко-Лисенко: За сонцем хмаронька пливе — мішаний хор „Бук. Бояна“ в супроводї фортепяна з сольовим квартетом п-и Г. Бухер, п-и З. Грушкевичівної, п. Модеста Левицького і п. Ол. Садагорского. 6. Лисенко: Народні піснї: а) Гей, щож бо то за ворон; б) Ой поїхав мій миленький; сольо барітонове, о. Бучко. 7. Шевченко-Лисенко: Радуй ся ниво — оратория в 5 частях. Солїсти: п-а Бухер, п-а Пігуляківна, п. Модест Левицький і п. Евген Федорович. Хором управляє і веде фортепяновий акомпанїямент п. Антін Коллер. Початок точно о год. 8-ій веч. Білетів скорше набути можна у „Рускій Касї“ у п. Могильницкого. Вступ (без податку): льожі по 10 кор., 5 перших рядів крісел 3 кор., дальші ряди 2 кор., вступ на салю 1 кор. для учеників 50 с. Не сумнїваємо ся, що ради пошанованя безсмертної памяти Тараса збере ся в день концерту весь наш патріотичний загал, якому попри се подає „Бук. Боян“ справдї добірну і старанно виконану програму.

Із кругів сьвященичих. Цїсар надав о. екс. Т. Семанюкови гр. прав. парохови в Вижници і о. В. Загаровскому парохови в Лукавци дол. золоті хрести із короною. — Гр. кат. парох Глїбокої о. сов. Т. Матейко розстав ся із Буковиною, одержавши приходство в Опришівцях коло Станиславова, адмінїстрацию Глїбокої поручено о. Кунинському.

Із „Бук. Бояна“. Четвергова передпослїдна проба із орхестрою відбуде ся в „Народнім Домі“ не в Музичнім товаристві о год. 7-ій веч. Остання проба в пятницю. На сих пробах повинні явити ся всї члени безусловно із усею точностию. — *Видїл.*

Повідомлене. Заповіджені збори філїєю товариства „Руска Школа“ в Кіцмани не відбудуть ся дня 7. н. с. цьвітня с. р., але дня 16. н. с. цьвітня с. р. з тим самим дневним порядком і о 3-ій год. по полудни. — *І. Стратичук*, голова. *В. Григорович*, писар.

В недїлю дня 9. н. ст. цьвітня с. р. відбуде ся заходом товариства „Руска Бесїда“ в Залїщиках в великій сали „Сокола“ Концерт в XLIV. роковини смерти Тараса Шевченка при ласкавій співучасти Вп. п-и Крушельницкої. Програма: 1. Вступне слово. 2. Шевченко-Лисенко: „Скорбна дума“ муж. хор. 3. Шевченко-Лисенко: „Якби менї мамо намисто“ сольо-сьпів п-и Крушельницкої. 4. Лїшт: VIII. Рапсодия, сольо фортепян п-ї Туркевичева. 5. Сарассате: „Phantasie brillante“ сольо-скрипка п. Файґель. 6. Лисенко: Народні піснї на муж. хор а) Ой щож бо то тай за ворон б) Ой бре море бре в) Та забілїли снїги. 7. Деклямация. 8. а) Шевченко Волошин: „Ой гляну я“ б) Грінченко-Нижанковский: „І молила ся я“ — сольо-сьпів п-и Крушельницкої. 9. Нижанковский: „Люблю дивитись“ дует на тенор і барітон пп. С. і Б. 10. Верді: „Miserere і Allegro“ з опери „Trovattore“ терцет на скрипку, гармонїю і фортепян п. Ф. і пп. Т. і Т. 11. Артемовский: „Молитва і Фінал“ з опери „Запорожець за Дунаєм“ сольо-сопран і тенор в супроводї мішаного хору і форт. — Цїни місць: перворядні крісла 3 кор., дальші 2 кор. Вступ на салю 1 кор. Для учеників і селян 50 сот. Початок точно о годинї $7^1/_2$ вечером. Білетів можна вчаснїйше набути в торговли Вп. Стернюка, а вечером при касї. — *Видїл.*

Із штуки і лїтератури.

Попис музичної школи „Бояна“. В недїлю дня 2. цьвітня с. р. відбув ся перед кружком запрошених гостий переважно родичів перший попис учеників новозаснованої музичної школи „Бояна“. Школа введена в жите дня 15. жовтня м. р. Розпочало ся дрібними починами. Самі ініциятори не вірили в успіх новопочатого дїла. Тимчасом дійсність перевисшила покладані надії. Показало ся, що видїл „Бояна“ почав дїло потрібне, бо вписало ся як на початок та на пануюче у нас недовіре до кождого нового дїла поважне число учеників, і так: на науку сьпіву сольового 4, на науку фортепяну 14, на науку скрипки 8 учеників, разом 26 учеників. Школа утримувала ся лише з невеличкої шкільної оплати, із якої оплачувано учителїв, чинш і прибори нотні. Як школа буде дальше розвивати ся, то на другий рік, коли бурса випровадить ся з „Народного Дому“ винайме ся для сеї інституциї більше убікаций, а рівночасно поставить ся школу поки що приватного характеру на тривкійших правних основах. Сам попис, який мав обіймати час науки 5 місяців, або у деяких учеників час ще коротший, бо дехто вписав ся на науку доперва в грудни, дехто в сїчни, а дехто всього на один місяць, виказав великі успіхи, чого доказом були хочби горячі признаня публики. Особливо загально впадало в око, що початкуючі ученики гри на фортепянї, значить ся, що доперва в музичній школї „Бояна“ одержали перші початки музикального образованя, грали пропорционально найлїпше, доказ, що учит. п-а Гедда Бухер навчає після доброї методи, хоч не мала ще часу усунути злих навичок набутих учениками деінде. Наука сьпіву сольового виказала, що у нас під тим зглядом богато грішить ся. Сьпівало 3 учеників. Всї мають добрий голос, та лише у одного, який поробив поступи найбільші, зауважати можна було відповідну емісию голосу, рівномірний розділ віддиху і фразоване, коли другі, правда дуже коротко учащаючі на науку виказували, як наші сьпіваки не уміють сьпівати і покладаючи ся на славнозвісну сьпіволюбивість україньского народу сьпівають так, що мимоволї пригадує ся нам біблїйний робітник, що талант свій закопав. Подібних робітників у нас на 100 сьпіваків 95%. Найкрасші успіхи виказав віддїл скрипковий. Ученики ще за мало поступили, щоб виступати в сольових продукциях, але хор зложений з 6 скрипок в супроводї фортепяну виказав, що уч. п-на Гелена Аберле завдала собі дуже богато працї і в короткім часї призвичаїла учеників до спільного рівномірного потягу смика, видобуваня чистого тону і удержуваня такту. Перший попис дає великі надії на будуче, тож пожаданим би було, щоби видїл „Бояна“ розпочате дїло з рівною енерґією провадив дальше, а наші родичі повинні підперти єго змаганя, посилаючи свої дїти на науку музики лише до музичної школи „Бояна“. — *Присутний.*

Згадав свою рідну хату і родичів, що так піклували ся ним. Згадав той час, коли в перве повитав велике місто і школу, де мав учити ся. Думка думцї уступала і пригадувала йому все по порядку.

Він вже в ґімназиї, пишає ся золотими відзнаками, гордить ся ними, тими двома пасочками,

В тім стрепенулась його душа знова. Перестав думати. В души дум не мав. Наймолодше дитя ще не вернуло. Він знов побачив себе безсильним й немічним, як передше.

А серце дальше конвульсийно било ся — трепотало.

— — — — — — — — — —

Повіяв тепленький вітрець і на своїх вїжних крилах приніс його думку молоденьку.

— — — — — — — — — —

Сонце, переплило вже лїсок, і спокійно, нїчим не спинене, ступало по синій дорозї. Часом яка збиточна хмарка закриє на хвильку його обличе, злегка засьміє ть ся із суму природи — та губить ся в нескінченім просторі.

Тихо, спокійно, гарно на дворі.

Він вдивляв ся в сю тишину, в сей природний нїчим не заколочений спокій, а на души зробилось йому так тяжко, так сумно...

Чув, що роля його на сьвітовій сценї вже кінчить ся, знав що мусить улягчи противникови — безсильний, безнадійний. Радби ще жити, хотів би сьвітом любуватись — та годї. Серце ранене, затроєною стрілою, наскрізь пробите, в послїдне тріпочесь в конвульсиях.

Злющими очима шукає він за тим, хто вбив його. В хатинї пусто, він самсаміський. Глянув в віконце. Там весна красуєсь, сьміє ть ся до нього.

І чому сьміє ть ся вона — чому? Чи вона та красна мала-б убити його?

Не вгадає того. Забув про все, покинений своїми гадками.

Змінилась вона, змінилось його щасте. Він благав, молив, просив — так не помагало. Він плакав, ридав, грозив — но дарма. Вона сказала прямо, що його вже не любить. Так сказала, він чув се слово. То було на веснї, там в городї, на тім самім місци, де єї перший раз побачив, де вперве пізнав ся з нею.

Страшне, страшне слово...

Прошибаюче зітхане вийшло із грудий. Сльози полились. Серце конвульсийно билось-конало.

Замкнув очи і вже нїчого не бачив, нїчого не знав. А сонїчко сьвітило пестило його промінями. А пташки сьпівали — і весна всьміхалась до нього кажучи: Найшов вже убійцю?

Прокинув ся, неначе з просоня.

Що? Вона вбила моє серце? Так, вона убійниця! Вона прошила невинне серце затроєною стрілою — страшним словом...

Вона... Вона...

Чорнавка, 18. марта 1904.

Оголошеня Кас райфайзеньских.

Каса пожичкова і щаднича для громади Шипинець відбуде свої загальні збори дня 16·цьвіуня годині 2. пополудни з слідуючим дневним порядком: 1. Прочитане протоколу. 2. Справоздане касове за рік 1904. 3. Біляне за рік 1904. 4. Зміна в раді надзорчій. 5. Вільні внесеня і запитаня.

Іван Міхалчук, начальник — *Микола Дячук* касієр.

Йосиф Савчиньский

поручає свій

ЗАКЛАД ФРИЗИЄРСКИЙ

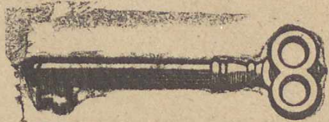
ул. Руска ч. 23. 25 2—2

МИЛОШІХТА

„Олень“ „Марка“ „Ключ“

Найліпше найвидатнійше і найдешевше мило. Вільне від всяких шкідливих домішок.

Всюди до набутя

При купні належить зауважати, аби кождий кавалок мила мав напис „SCHICHT“ і повисшу марку охоронну.

41 (13—18 н.)

КАЛЄНДАР

„Руської Бесіди“

коштує тепер лиш 40 с.

а з пересилкою почтовою 50 с.

Заряд друкарні „Руської Ради“ упрашає в послїдне всїх тих Вп. Панів, що **замовили і одержали** „Словар“ проф. Ом. Поповича, аби зволили за него вирівнати належитість.

Г. ФАЙЛЄС

усувач нагніток

Чернівці,

ул. Руска ч. 8.

8 (—)

Велику фотоґрафію

бук. руских послів

із славної робітнї ц. і к. придворного фотоґрафа Багриновича висилає франко за **2 Корони**

„Руска Бесїда“

в Чернівцях.

Друкарня „Руської Ради“

виконує

всїлякі роботи друкарскі

скоро і дешево.

КАНЦЕЛЯРИЯ

друкарнї товариства „Руської Ради“

отворена

в недїлю і сьвята від $^1/_2$11 до $^1/_2$1 год. попол

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівці, улиця Головна-Енценберга ч. 3.

повідомляє Вп. Публику, що надійшли весняні артикули в великім виборі і просить о ласкаві відвідини.

Капелюхи. Самостійна продаж капелюхів з ц. к. надвірної фабрики І. Г. Іта, у Відни, Осип Піхлер і Сини в Ґрацу, П. Лядштетер і Сини у Відни, Борсоліна Осип і С-ка в Александриї. Склад ріжнорородних фабрикатів для панів хлопців і дітий. Капелюхи з фільцу, льодену, боброві, чорні і у всїляких модних красках. Цилїндри і кляки послїдна новість.

Парасолї від сонця і дощу, En tout cas чисті шовкові з наймоднїйшими ручками. Чорні (ґаранция через один сезон) К. 10·45, чорні (ґарант на оден рік К. 13·30, чорні (ґарант на 2 роки) К. 17·— Такі самі у всїх модних красках. Циґарницї і прочі подібні артикули після послїдної моди. Парасольки дитинячі в найбільшім виборі. Парасолї від дощу, для панів пань і дітий.

Шапки для дам, панів, дївчат і дїтий до гри Tennis і т. д. п. ужитку у великем виборі.

Вироби паньчохові. Паньчохи дамскі сїтки, паньчохи для дїтий найлїпший виріб, сїткові кафтанитки, зарукавочки у всїх модних красках.

Конфекция. Убраня для дїтий Ceys, жакети і т. и.

Товари обувяні. Самостійна продаж обуви з Ґоуднярської фабрики Ф. А. Попера і з иньших славних фабрик як Антін Чапек у Відни і т. д. Найлїпші фабрикати на весну. Черевики весняні обкладані лякером, Boxealt і Chevreaux з шовковим плїтшом і трікотовим нутром для панів дам дїтий. Чоботи до польованя (ручна робота) черевики домові і ріжні найлїпшої якости для панів і дам як також черевики до вправ ґімнастичних.

Біле і краватки з правднвого анґлїйского зефіру, в десень, білі пікові, гладкі, фалдовані під ґарантиею. Ковнярики і маншети, білі і в красках. Краватки тукраєві і анґлїйскі, кождого місяця нові.

Артикули до подорожи. Найбільший вибір валїзок, куфрів, пуделок, ташок, клунків ремінцїв до пакованя, касет, циратових мішочків, нецезарків пледів, мішків на біле, дамских мошонок на дорогоцїнности і т. д.

Артикули шпортові. Бідбивачі до гри Lavn-Tennis, бальони, больцї, шапки і т. п. до того прибори.

Склад ц. к. упрвілїованої фабрики товарів з альпаки і хіньского срібла В. Бахмана і спілки у Відни.

Я, Анна Чіляк

58 (21—52)

завдячую власному випаходови помади, через котрої уживане, зріст мого волося дійшов до 185 см. довготи. Се є одиноке средство проти випаданя волося, скріпляє і приспішає єго зріст віддає великі прислуги панам, котрим йде о красні вуси і бороду, запобігає передчасному лисеню і сивіню, взагалї чудотворна ся помада вертає волосям так на голові як на бородї натуральну полискуючу бавру. Дїлає она однаково так у молодих як і стариків. Я уживала єї 14 місяцїв.

Цїна одного слоїка

1 зр., 2, 3 і 5.

Щоденна розсилка в цїлий сєвіт

за попереднім надісланем гроший, або за посліплатою. Найлїпше замавляти просто з фабрики:

Анна Чіляк

Віден

I., Graben 14.

Головний склад в Чернівцях: **Шмід і Фонтін.**

Друкарня „Руської Ради“ в Чернівцях

має на складі

Книги і друки для Кас райфайзеньских.

Мужеске, дамске і дїточе Етаблїсема

ТАЙТЛЕР і ШТЕРНБЕРҐ

Чернівцї, Ринок 5. (готель „під чорним Орлом“

23 (3—24)

поручаю на весну і лїто

Новости дамскої конфекциї і мужескої ґардероби

найновійшого рода

Специяльности в уборах дїточих.

Все після найновійшого крою і наймоднїйшої анґлїйскої і француской моди.

Дешеві сталі цїни — явні на кождій штуцї.

ПОВІДОМЛЕНЄ.

Маємо честь повідомити Вп. П. Т. Публику, що отворили ми вже

при ул. Паньскій ч. 16

10 (7—12) с. н.

РОБІТНЮ і СКЛАД ДАМСКИХ КОНФЕКЦИЙ.

Маємо на складї **костиюми, загортки, жакети, плащі** і убори дїточі.

Все те найновійшого крою і по мірних цїнах,

Замовленя після міри і бажаня виконують ся сейчас.

О численні відвідини упрашаючи пишемось з глубоким поважанєм

Кац і Рудель.

Видає товариство **„Руска Рада“**, в Чернівцях.

За редакцию відповідає: Іван Захарко

З друкарні товариства „Руської Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.